

Vaszkó Popa

Messze önmagunkban

(Részlet)

Későn térünk vissza. Mellettünk halkán ballagnak a ciprusok. A hullámok beszélgetésünk szikláit paskolják. Az esti tengersíkon a szívemben távoli világitótorony integet.

Nem a part indult-e el, hogy nyomára akadjon a fehér hajónak, amely sehogy sem akar megérkezni?

Szempilláid között elkószált szigetek esdenek tengerük után.

Visszatérünk: távollétünk tengerbesüllyedt város lesz e helyen. Arról, az örökre bezárult kék ablakok irányából nem kiáltoznak-e máris fuldoklón a mérgező arannyal terhes szorongásainak?

Szavaid völgyoszorosaiban elveszett pálmák vágyódnak egük után.

Nappalunk zöld alma
Kettébevágva
Nézlek
Te nem látsz engem
Közöttünk a vak nap
A lépcsőkön
Széttépett ölelésünk
Szólitasz
Én nem hallak
Közöttünk a süket levegő
A kirakatokban
Ajkaim keresik
A mosolygásod
Az útkeresztvezésen
Csókunk eltaposva
Kezem nyújtottam feléd
Te nem érzed a kezem

Az üresség ölelt magához
 A tereken
 Könnyeid keresik
 Szemeimet

Este az én halott nappalom
 Halott nappaloddal találkozik

Csak álmunkban
 Járunk egyazon tájakon.
 (részlet)

Pillantása nélkül folyó vagyok, melyet elhagytak a partjai. A szél kézenfogva vezet, az ő kezeit levágta az alkonyat, a fehér utcák futnak előttem. A szemek is elrejtőznek alakom elől az ártatlan ablaküvegekről.

Szavaimat benőtte a fű, a csend az ő hangját is széthordta, a tárgyak felém fordítják sűrűre hátukat. Az ujjak is elrejtőznek homlokom elől, amelyen lángbaborult a világ.

Ajkamon elfonnyad a levegő, piros csőrök letépi a pillantásait, az emlékezés nem nyújt utánam ágat. A léptek magamra hagynak a hold udvarának állkapcsai között. Testem sötétjében ádáz fénynyaláb cirkál.

Megyek

Egyik karomtól a másikig
 Hol vagy?
 Átölelnélek
 S a távolléted ölelem
 Megcsókolnám a hangod is
 S a messzeség hahotáját hallom
 Ajkaim arcomba hasadtak
 Aszott tenyeremből
 Lépj elő tündöklőn
 Látni szeretnélek
 Lehunyom hát a szemem
 Megyek
 Egyik halántéktól a másikig
 Hol vagy?

Sárga padló vagyok, vigasztalan, az üres szobában, ahol ő ül, csak hogy árnyéka megvigasztalhasson. És falépcső vagyok, melyen szobájából az utcára megy le, csak hogy árnyékával eljátszhat. És száraz levél vagyok végig az utca hosszán, amerre ő jár, hogy árnyékát halljam. Meztelen szikla vagyok az országút szélén, amelyen eltávolodik, hogy árnyéka rámvetődjék. Felgyúlt fővény

vagyok, hogy árnyéka homlokom csókolja. És eszeveszett tenger
vagyok, csakhogy árnyékát hullámain magukba rejtsék.

Ebben a reggeltelen éjszakában ki az a sarki lámpás, amely
tekintetteddel átfon és világtalan lakásunkig kísér, s vénák vég-
telen, pusztá töltésein világít?

És ki az a madár, az egyetlen madár szívem felhasadt egén,
amely hangodon szólít, mert nem tudja, hogy röppenjen fehéren
a földre?

Tenyereim közt melengettem az utcát, amelyen visszatértél.

Lépcsőkön vezetlek, melyeken elhamvadt mellembe ereszked-
tem alá s üresen hagyott szemeibe kapaszkodtam fel. Az órák,
melyekkel megosztottam a magányt, sorra felkelnék a behavazott
székekről.

Hiába erőlködnek szemeim, hogy eloldják tekinteted kötél-
keit. Hangod otffeledte a fehérséget a tetőkön.

Kelj fel beesett arcomból, szabadítsd ki a mosolygást, melyet
fájdalmamban mélyen befalaztam.

Ezek az ajkaid
Melyeket visszaadok
Arcodnak

Ez a holdvilágom
Melyet lefejtek
Vállaidról

Eltévedtünk
Találkozásunk
Beláthatatlan rengetegében

Tenyereimben
Nyugosznak le s pirkadnak
Arccsontjaid

Torkodban
Gyúlnak ki s hunynak ki
Vidámságom csillagai

Egymásrabukkantunk
Aranyló fennsíkion
Messze önmagunkban.

Kezei itt lobognak a tűzhelyen, az arcom közepén. Két tenyereből hús vizet isznak a madarak, kék és barnatollú madarak, amelyek szemeinkből röppennek fel, ha egyetlen vadász sincs a szemhatáron. Kezei nyitják fel nappalomat. Kezei távoli sivatagban virágoznak bensőmben, ahol még senki nem tapodott. Amikor késik a nap, egyedül az ő tenyerei ragyogják be két elképzelt földdarabkánkat. Kezei az én kezeimben a világ minden becsillagosult kezének álmát álmodják.

Testemről a homályt fejtem
 A nap meglelte arcom
 A szél felvidította hajam
 Tekintetem csodálkozón lombosodik
 Árnyék nyúl le a napból
 A világ a szív küszöbén áll

Utam kéklő hegyhátakról most is
 Derült hangodhoz visz
 Hogy megleljem bűvös lámpánk

Nézem, valahányszor nézem, először látom őt. Látom őt számtalannak a tükrökben, melyeket szerelmük készített. Látom őt egyetlennek szívem szigetén. Nézem őt, szemhéjai alatt ibolyák alszanak. Rossz álmai vaksötétje fölött egész lényemmel nappá változom. Véreből fehér tavi rózsákat szedek neki. Nézem őt, sarkig feltárt előttem minden ablakot a homlokán. Zöld leveleit hamuból való törzsemnek adja. Nézzük együtt a földet. A föld nem tér vissza a kezünkből vett alma nélkül. Nézzük együtt a napot. A nap nem tér vissza a szemünkből vett gyöngyök nélkül.

(1951)

Fordította: FEHÉR FERENC